

L'AEG Erol de Sant Celoni desplega un ampli programa per celebrar els 10 anys

Joan Escalé Bosch, director de La Salle de Sant Celoni, va ser l'impulsor el 1998 del grup escolta

MANEL FERRER. **Sant Celoni**
La gènesi de l'Erol parteix del curs 1997-98. El religiós Joan Escalé i Bosch es va incorporar a la direcció de la Salle de Sant Celoni i va organitzar un seguit de sortides extraescolars de muntanya que van ser l'embrió del futur grup. Al setembre de 1998, Joan Escalé va plantejar la possibilitat de donar regularitat a aquestes activitats i va posar en marxa l'Agrupament Escolta i Guia (AEG) Erol amb professors, exalumnes de l'escola i amics. L'entitat forma part de la comunitat educativa de la Salle però amb una personalitat pròpia i amb una gestió independent. Des d'aleshores, ha treballat amb el propòsit inicial de l'educació dels infants i joves en el temps del lleure. L'acció educativa parteix de valors com l'amistat, el servei, la fe, la natura i el país.

Les activitats es duïen a terme els dissabtes al matí durant el curs. Es trobaven els grups al gimnàs de l'escola i feien una activitat conjunta. Després es separaven per grups i cadascun organitzava les seves. Cada grup també feia amb certa

El fulard blau fosc i groc, símbol dels components de l'AEG Erol de Sant Celoni (L'AGBM)

regularitat sortides de cap de setmana, sortides generals de tot l'esplai, i es participava d'activitats de l'escola. A l'estiu, normalment l'última setmana de juny, s'organitzaven petits campaments en ruta d'uns cinc dies aproximadament.

Als inicis del curs 2000-01 es va fer l'aposta d'afiliar-se a Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi de Catalunya. I l'any següent, coincidint amb el cinquè aniversari, es va celebrar una trobada amb més de 600 assistents de col·legis de La Salle de Catalunya.

També es va fer l'aposta de passar el "cau" a la tarda.

Per al funcionament de l'Agrupament els joves s'agrupen per edats: Castors de 6 a 8 anys (actualment no disponible), Llops i Daines de 8 a 11 anys, Ràngers i Noies Guies dels 11 als 14 anys, Pioners i

Caravel·les de 14 a 17 anys i els Trucs de 17 a 19 anys. Actualment, a l'Erol i 23 caps majors de 18 anys.

Acte a les Llobateres

Per celebrar el desè aniversari, l'Erol ha organitzat una sèrie d'actes com "10 anys 10 cims", desenvolupat el passat mes d'octubre de 2007, consistent en pujar a 10 muntanyes emblemàtiques del país. També, el passat 20 d'octubre la confecció d'un "Megafulard" amb els colors del grup de 100 metres quadrats.

I aquest cap de setmana, a dos quarts de 10 del matí, es farà una jornada a les Llobateres que consistirà en fer tasques de recollida de residus, fer recs, treure males herbes, posar tutors als arbres, replantar-ne algun, etc. També es desbrossarà el camí que va a Sant Celoni i, al migdia, un tècnic de l'Ajuntament explicarà les característiques i el procés de restauració de l'espai.

Per al 8 i 9 de març, l'Erol ha programat una gran trobada de pares i mares; entre els dies 20 i 21 de març es farà la sortida de caps dels 10 anys, i del primer al 12 de juliol els cvampaments dels 10 anys. Les celebracions de l'aniversari de l'AEG Erol arribaran al 27 de setembre amb la Festa dels 10 anys.

TRIBUNA OBERTA COL·LECTIU FRANCESC DE TAMARIT

Solera parlamentària

"Catalunya va ser la nació més gran del món. Us diré per què: Catalunya va tenir el primer Parlament molt abans que Anglaterra."

Amb aquestes emocionades paraules, Pau Casals proclamava al món, el 1971, a la seu de Nacions Unides, l'orgull de ser català, l'orgull de pertànyer a un país que malgrat el seu present insegur, perseguit, matussejament espoliat i calculadament aigualit, ningú podia negar-li ser gresol de la democràcia. Ens ho havien arrabassat gairebé tot però ens quedava l'orgull de la nostra solera parlamentària i la dignitat de creure-hi.

Avui sembla que després de gairebé trenta-set anys, no ens queda ni això.

Oficialment, el nostre Parlament "representa el poble de Catalunya. El seu origen en l'elecció democràtica i directa dóna la força suprema al Parlament i en fa la primera institució de la Generalitat, de la qual neixen totes les altres. El Parlament de Catalunya és format per una sola cambra i és in-

dependent i inviolable".

Fa dues setmanes, el Parlament va aprovar per àmplia majoria (de fet, PSC i ICV-EUiA es van quedar sols votant en contra) una moció que, presentada per CiU, va ser recolzada també per ERC i PP. Ciutadans es va abstenir. El contingut de la moció, tot i la seva importància, no és el que més ens preocupa (la moció de CiU insta el govern de l'Estat a establir una moratòria en l'execució del túnel del TAV amb el traçat actual i demana que s'hi busquin alternatives). El que ens preocupa és la resposta del govern a la decisió del Parlament.

De fet, les obres del TGV són competència del govern de l'Estat i no pas de l'executiu. La moció, doncs, només obligava el govern de la Generalitat a "instar al govern de l'Estat", etc. Doncs bé, el govern de la Generalitat ja ha manifestat, per boca del conseller de Política Territorial i Obres Públiques el mateix dia de la votació i més tard pel mateix president Montilla, que el govern català

no farà cap gest per instar a l'Estat a modificar el traçat de l'alta velocitat al pas per Barcelona. O sigui, en altres paraules, que es passa per l'entrecuix la decisió del Parlament de Catalunya, que és el mateix que dir del poble de Catalunya.

Exactament el mateix que va fer l'alcalde de Barcelona amb una decisió del Ple en el mateix sentit. President i alcalde han reaccionat de la mateixa manera: el Parlament (o el ple) que digui el que vulgui, que jo faré el que em doni la gana.

Si un govern no respecta les decisions del Parlament que l'ha elegit, contravé els principis bàsics de la democràcia. Que un alcalde no respecti les decisions del Ple del seu ajuntament tampoc no té cap mena de sentit en un sistema democràtic.

I què han fet, doncs, els partits polítics que van donar suport a la moció? Un, CiU, ha manifestat que no descarta prendre mesures polítiques si es confirma l'incompliment, tot i que no

va dir quines. L'altre, ERC, continua donant suport al govern "incomplidor" amb una demostració de coherència per llogar-hi cadires. I el tercer és el PP.

Aquella nostra "solera parlamentària" de la qual s'enorgullia Pau Casals ja no serveix de res davant d'uns quants polítics que han oblidat, també, què vol dir fer política. Es dediquen a un vergonyós i ridícul "polític-queig" que, entre la seva manca de respecte a un Parlament i aquesta manca de memòria, fan de Catalunya i les seves institucions un país i unes institucions de fireta. I fan, també, que els catalans comencem a tenir un sentiment ja no només de frustració, de cansament o de desil·lusió, sinó també un gairebé insuportable sentiment de fàstic.

I qui té la "força suprema" quan el Parlament la perd?

Alguna cosa haurem de fer, algú o alguns hauran de reaccionar abans no sigui tard.